

„Wohin gehen die Flüchtlinge?“, will Alexander wissen. „Die Flüchtlinge wollen dorthin, wo sie sicher sind, denn niemand möchte von bösen Leuten verfolgt werden“, erklärt Mama. „Das stimmt“, sagt Alexander und nickt. „Aber ist es in den anderen Ländern wirklich so schlimm?“ „Ja, bestimmt“, antwortet Mama besorgt. „Ich denke, solche furchtbaren Situationen können wir uns hier gar nicht vorstellen.“

„Warum müssen die Menschen alles zurücklassen?“, wundert sich Alexander. „Weil die Flucht keine Fahrt in den Urlaub ist. Jeder nimmt nur das mit, was er selber tragen kann“, sagt Mama.

Alexander weiß, dass Papa das Auto bei der Fahrt in den Urlaub immer rappellvoll packt und jeder das dabei hat, was er gerne mitnehmen möchte. Aber alles selber zu tragen? Das könnte sich Alexander nicht vorstellen.

«Куди їдуть біженці?» — хоче знати Олександр. «Біженці хочуть їхати туди, де їм безпечно, тому що ніхто не хоче, щоб їх переслідували погані люди», — пояснює мама. — Правильно, — каже Олександр і киває. «Але чи справді так погано в інших країнах?» «Так, безперечно», — стурбовано відповідає мама. «Я не думаю, що ми можемо уявити собі такі жахливі ситуації тут».

«Чому люди мають все залишати?» — дивується Олександр. «Тому що втеча — це не відпустка. Кожен бере лише те, що може нести сам», — каже мама.

Олександр знає, що тато завжди вантажить машину, коли їде у відпустку, і кожен має з собою те, що хоче взяти. Але нести все самому? Олександр цього не міг уявити.

„Kommen die Flüchtlinge im Auto zu uns?“, fragt Alexander. „Wenige“, sagt Mama. „Viele fahren mit Booten über das weite, wilde Meer. Das ist sehr gefährlich, weil die Boote meist viel zu klein sind. Andere müssen einen Fußmarsch durchs Gebirge zurücklegen oder sich auf dem Weg hierher in Lastwagen drängen. Jeder Weg ist riskant und kostet sehr viel Geld.“ „Warum?“, wundert sich Alexander. „Weil die Flüchtlinge nicht einfach überall dorthin reisen dürfen, wohin sie wollen.“

„Mama, wir reisen doch auch dorthin, wo es uns gefällt“, sagt Alexander. „Warum machen es die Flüchtlinge nicht genauso?“ Mama überlegt, wie sie es Alexander erklären soll. „Um hierher reisen zu können, brauchen Flüchtlinge ein Visum, eine Erlaubnis einzureisen. Und das bekommen sie nicht. Darum suchen sie einen heimlichen Weg nach Europa, denn sie wissen: Wenn sie hier sind, muss ihre Situation wenigstens erst einmal überprüft werden. Aber dafür gibt es viele Regeln, manchmal auch welche, die ungerecht erscheinen“, sagt sie dann. Das versteht Alexander. Er kennt verschiedene Spielregeln und auch die Regeln in der Schule.

«Біженці їдуть до нас на машині?» — запитує Олександр. «Мало хто з них», — каже мама. «Багато хто пливе на човнах широким бурхливим морем. Це дуже небезпечно, оскільки човни зазвичай занадто малі. Інші мають пройти через гори або втиснутися у вантажівки, щоб дістатися сюди. Кожен шлях ризикований і коштує великих грошей». «Чому?» — дивується Олександр. «Тому що біженці не можуть просто подорожувати, куди захочуть».

«Мамо, ми ж подорожуємо, куди хочемо, — каже Олександр. «Чому біженці не роблять те саме?» Мама думає, як пояснити це Олександрю. «Щоб мати можливість подорожувати сюди, біженцям потрібна віза для в'їзду в країну. А вони її не отримують. Тому вони шукають таємного шляху до Європи. Коли вони будуть тут, їхнє становище потрібно перевірити хоча б раз. Але для цього є багато правил, іноді деякі здаються несправедливими», — каже вона. Олександр це розуміє. Він знає різні правила гри, а також правила в школі.